

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מוריני ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 540

משכיל לדוד

פרשת ויחי

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

כך מקדשים שם שמים בעולם

"וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החגים ויבכו אותו מצרים שבעים יום. ויעל יוסף לקבור את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים. וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבוד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן".

כאשר יעקב אבינו הולך לבית עולמו בני ישראל והמצרים מבכים את פטירתו במשך ארבעים יום ושבעים יום נוספים, יוסף ואחיו הקדושים יוצאים מארץ מצרים על מנת ללוות את יעקב אבינו בדרכו האחרונה ואלהים מצטרפים כל זקני וחשובי ארץ מצרים. העם הכנעני, בראותו את האבל הגדול שעשו ליעקב אבינו בפטירתו אומרים לעצמם "אבל כבוד זה למצרים" ומכנים את פטירת יעקב אבינו "אבל מצרים". ולכאורה תמוה מאד, מדוע הכנענים מכנים אבל זה בשם "אבל מצרים", הרי היה זה אבלם של העם היהודי, ומה מקום לכנות את אבלם של עם ישראל על פטירתו של יעקב אבינו בשם "אבל מצרים"?

וביותר יש להקשות, שהרי יוסף עלה לארץ כנען עם כל חיל פרעה שריו ועבדיו, וברי וברור לכל שהיה בכוחם להכניע את עמי הארץ, ובודאי שסיבת עזיבתם את ארץ כנען לא היתה משום החשש ליפול בידי העמים היושבים בה. ואם כן יש להסביר, מדוע עם ישראל מחליטים לשוב למצרים ולא לרשת את הארץ?

וחשבתי להשיב, שבזמן שהכנענים רואים שהעם היהודי קובר את יעקב בארץ כנען ושב אחר כך לארץ מצרים, הם התפלאו על כך פליאה גדולה, שהרי הכנענים ידעו שארץ ישראל הובטחה לעם ישראל, ואם כן היה ביכולתם להישאר בארץ כנען ולהביס את כל העמים שישבו בה, שהרי בני יעקב היו ידועים כגיבורים ואנשי חיל שהביסו את כל העמים מסביבם - כאשר שכב בן חמור טימא את דינה אחותם. ולעומת זאת בני ישראל חוזרים ושבבים למצרים מיד בתום ימי האבל, במקום להילחם עם עמי הארץ, כדכתיב - "וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבור את אביו אחרי קברו את אביו".

וחשבתי להסביר את הדברים, שעם ישראל ידעו על דברי הברית שכרת הקב"ה עם האבות הקדושים, שבתחילה ישתעבדו ויתענו בארץ מצרים במשך ארבע מאות שנה, ורק אחר כך יצאו ברכוש גדול, יקבלו את התורה בהר סיני ויזכו להיכנס לארץ ישראל. ואם כן, בני ישראל לא רצו להחיש את הקץ והתנהלו על פי צויו של הקב"ה. וזוהי הסיבה

שמיהרו לשוב למצרים מיד בסיום ימי האבל. והנה, הכנענים, בראותם את אופן התנהלותם של עם ישראל, מכנים את האבל "אבל מצרים", היות ועם ישראל באו לארץ כנען תחת אזרחות מצרית כביכול, שעם ישראל חשו עצמם עדיין מחוברים לארץ מצרים ולא כעם בפני עצמו, משום שעדיין לא זכו להיגאל ולקבל את התורה, ועל כן מיהרו לשוב לעבדותם עד אשר יגאלו בידי הקב"ה. והתנהגותם של בני ישראל עוררה כבוד שמים בקרב אומות העולם, שנוכחו לדעת שהעם היהודי סר למרותו של הקב"ה ומתנהל על פי ציווי שמים, וכפי אשר נגזר עליהם מפי ה' - הם מקיימים, ולמרות שהם היו גיבורים וכל צבא מצרים היה איתם הם שבו למצרים.

ומובא בתורה שאבימלך ופיכול שר צבאו, באו לפני אברהם ויצחק על מנת לכרות עמם ברית - שעם ישראל לא יפגע בזרעם ולא יגרום להם כל רע. והנה עצם רצונו של אבימלך לכרות ברית עם אברהם ויצחק, מוכיחה לכל שהוא האמין באמת ובתמים שהקב"ה עתיד להוציא את בני ישראל ממצרים ולהעניק להם את ארץ כנען, בה ישב באותה העת אבימלך. וכמו כן מובא שהעם הגרשי שהיה אחד משבע האומות שישבו באותה העת בארץ כנען, קמו ונטשו את הארץ עוד בטרם עם ישראל נילחם עמם,

וזאת משום שהם האמינו שעם ישראל עתידים לרשת את הארץ, כהבטחת הקב"ה לאבות, ואם כן הם קמים ועוזבים את הארץ מבלי להילחם, מתוך תחושה עמוקה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל.

וכפי שכבר הזכרנו לעיל, כאשר יעקב אבינו נפטר, כל שרי מצרים עוזבים את מקומם והולכים ללוות את יעקב בדרכו האחרונה. והעמים היושבים בארץ כנען, למרות ידיעתם הברורה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, אינם חוששים שעם ישראל יקום עתה, בזמן האבל על יעקב אבינו - ויגרשם מארצם, היות ועדיין לא הגיע העת לרשת את הארץ, שהחלק הראשון בברית עדיין לא מומש, ורק לאחר שעם ישראל ישתעבד במצרים במשך ארבע מאות שנה, הוא יזכה להיגאל ולהיכנס לארץ ישראל.

משום כך הכנענים מכנים את אבלם של עם ישראל בגין פטירת יעקב, בשם אבל מצרים, משום שנוכחו לדעת שעם ישראל עדיין חש עצמו תחת מרותם של המצרים, ולא כעם בפני עצמו, ועל כן אין חשש שיקומו עליהם ויגרשום מעל ארצם. והתנהגותם של בני ישראל עוררה כבוד שמים בעולם, שהכל נוכחו לדעת שעם ישראל סר למרותו של הקב"ה והולך בדרכיו. שהחשיבות הראשונה במעלה היא לקיים את רצונו יתברך, ורק אחר כך לחשוב על הצד הגשמי - שהוא ארץ ישראל.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויחי יא' טבת תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:03	16:17	16:21
17:17	17:19	17:20
17:55	17:41	17:46

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

יא - רבי יהושע שרבאני	יד - רבי שלמה טולידאנו, ממקנס מרוקו
יג - רבי יצחק הכהן הוברמן מורעננה	יז - רבי חיים קרוזוירט
יח - רבי משה מלולוב	יז - רבי יעקב קראנץ (המגיד מזובנא)

מושג מהפרשה

כח לחיות

"ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני בני עמו את מנשה ואת אפרים" (מח. א).

מצות ביקור חולים, משמשת היא ככלי עזר בידינו להידבק בשכינה הקדושה ולהלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים אף אתה הלבש ערומים, מה הוא ביקר חולים אף אתה תבקר חולים (סוטה יד.).

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הביא בשיעורו הכרעה הלכתית מעניינת ומפתיעה של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (כפי שנמסר מתלמידו הגר"א גרינבלט שליט"א, בשו"ת "רבבות אפרים") ממנו עולה מעלתה הנשגבה וסגולתה הנפלאה של מצות "ביקור חולים". וכך היה מעשה:

תלמיד חכם תושב ארצות הברית נזקק לעבור ניתוח לב, ובעיר מגוריו היה אמנם רופא טוב שהיה מוכן לנתח אותו,

אלא שלא היה לו נסיון רב בניתוחים כאלו. לעומת זאת במרחק של כאלף ק"מ ממוקום מגוריו, שוכן מרכז רפואי גדול ומיוחד לניתוחי לב, שם היו רופאים מומחים ידועי שם שצברו נסיון רב.

קרוביו ומכריו יעצו לו,

שעדיף לעשות את הניתוח במקום המרוחק אצל הרופאים הגדולים בעלי הנסיון, מאשר אצל הרופא המקומי עם נסיונו הדל.

אותו תלמיד חכם פנה אל הגר"מ פיינשטיין זצ"ל ושאל אותו היכן עליו להעדיף לעשות את הניתוח, רבי משה הורה לו לברר כמה ניתוחים הספיק לעשות הרופא המקומי, ובבדיקה שערך התברר כי אותו רופא ביצע עד כה בס"ה 92 ניתוחי לב. רבי משה הקישב לנתונים שנאספו ובכל זאת המליץ לו לעשות את הניתוח אצל הרופא המקומי,

אף שבאמת מספר הניתוחים שעשה נחשב מעט מאוד ונסיונו דל, בכ"ז עדיף להנתח אצלו ולא לנסוע למרכז הרפואי הגדול. וכך נימק רבי משה את המלצתו:

"במקום המרוחק תהיה בודד, אף אחד לא יבוא לבקר אותך שם בגלל המרחק, לעומת זאת, בעיר שלך יהיו לך הרבה מכרים שיבואו לקיים מצות "ביקור חולים", ויש לה למצוה זו סגולה וכח לרפא! שכן אנשים באים ומברכים, ומקיימים את המצוה שעליה נאמר במשנה שפירותיה בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא, וזה תורם הרבה להחלמה.

ובנוסף לכך יהיה לך זכות בזה שאתה מזכה אותם במצות ביקור חולים, ויש להניח שזכות זו תעמוד לך. על כן עדיף להנתח אצל הרופא המקומי עם נסיון קטן, מאשר אצל הרופאים הגדולים הרחוקים מכאן,

כי שם תחסר לך המצוה הגדולה של ביקור חולים והזכות הגדולה לזכות את הציבור במצוה.

וסיפר אותו ת"ח שקיים את המלצת רבי משה, והניתוח עבר בס"ד בהצלחה. הוא היה מאשופז בבית החולים למשך כ-31 שבועות, ואכן שם ביקרו אותו הרבה מכרים וידידים ועודדו אותו בדברים, ובס"ד הוא החלים כליל.

נשכחים מהלב

וכנאה דורש, מסופר עליו שבמשך תקופה מסויימת, נהג רבי משה פיינשטיין זצ"ל לעקוף את דרכו הרגילה מבית הכנסת לביתו לאחר התפלה בשבת, וזאת כדי לבקר חולה במחלה כרונית.

פעם העיר רבי משה לאדם שנתלוח אליו, כי מצוה זו חשובה באופן מיוחד, כיון שמטבע הדברים, אנשים החולים תקופה ממושכת נשכחים עם חלוף הזמן.

יום אחד, אדם שאושפז בבית החולים בניו יורק,

נדהם והופתע לראות את רבי משה מבקרו, אף שמעולם לא הכירו אישית. רבי משה נימק את פשר מעשהו, שבאותו יום נודע לו שיש יהודי זקן מאושפז השרוי בלי אף מבקר. כאשר בא רבי משה לבקרו החליט לערוך ביקור חולים גם אצל יתר המאושפזים האחרים.

חיוב לנסוע

על מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, מסופר שפעם אחת הוא נסע לירושלים בכדי לערוך ביקור חולים אצל חמיו הגאון מרן רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א. שאל אותו הרב אלישיב בענותו האופניית: וכי יש חיוב לנסוע לעיר אחרת כדי לקיים מצות ביקור חולים? וכך השיב לו רבי חיים: הרי אמרו בגמרא (נדרים מ.) "כל המבקר את החולה גורם לו שיחיה"...

הרופא לא חושש!

אחד מתלמידיו של הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל בישיבת קמניץ, חלה במחלה מדבקת. המשגיח, הגה"צ רבי נפתלי לייבוביץ זצ"ל, החליט שחרף סכנת ההידבקות במחלה - עליו לבקר את תלמידו החולה. נימוקו, כך מסופר בספר "הרב הדומה למלאך", היה כך:

"אם הרופא עצמו לא חושב פעמיים אם לבקר אותו, תמורת שלשה זהובים שהוא מקבל ממנו, כל שכן שאנו לא נמנע מלבקר אותו בכדי לקיים את המצוה המיוחדת של ביקור חולים".

חוד הפרשה

1. כינוי לירושלים בפרשתנו.
2. כמה שילם יעקב לעשו בעבור חלקו במערת המכפלה?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

מצה ומריבה

יש לזיזר מאד, שלא לקבל רכילות משום אדם, ואפילו מאשתו. ומלבד העון של קבלת רכילות, הוא מביא לעצמו על ידי זה צרות רבות, כי בראותה שבעלה מקבל דבריה בסבר פנים יפות, תספר לו תמיד מענינים כאלו, ומביאתו על ידי זה לידי כעס ומצה ומריבה ודאבון נפש. ("חפץ חיים")

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

הגאולה תלויה באחדות ישראל

אותם הקב"ה? וי"ל שיוסף חשש שמא יש לאחיו עדיין שנהא בלבם עליו, לכן לא ירצו להעלות עצמותיו עמו לארץ ישראל, ואם הם לא ירצו יש לחשוש שיפריעו גם לבניו שלא יוכלו להעלות עצמותיו, לכן הזכיר להם הגאולה. דזה עיקר גדול שהגאולה תלויה באחדות ישראל, ורצה לעורר אותם שיהיו באחדות עמו ויעלו עצמותיו עמהם. ועפ"ז מיושב ג"כ למה השביע את אחיו דוקא, שרק בהם היה חשש שלא ירצו להעלות עצמותיו, אבל לבניו לא היה צריך להשביע שודאי יעלו עצמותיו עמהם לארץ ישראל. ועל פי זה י"ל למה כפל יוסף לומר 'פקד יפקד', כענין שאמר יוסף לפרעה לעיל (בראשית מא לב) "ועל השנות החלום אל פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים וממהר האלהים לעשותו", כמו כן אמר להם יוסף שאם יהיו באחדות - ימהר הקב"ה לגאל אותם.

"וישב יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמותי בזה".
וצריך להבין למה השביע את אחיו להעלות את עצמותיו ולא השביע את בניו?

ועוד צריך להבין למה הודיע להם שהקב"ה יפקד אותם ויעלה אותם לארץ ישראל כשרצה להשביעם שיעלו עצמותיו מארץ מצרים לארץ ישראל, והלא ודאי ידעו שהקב"ה יגאלם כמו שאמר לאברהם אבינו שאחרי כן יצאו ברכוש גדול, וא"כ ע"כ שייך זה שהודיעם שיצאו לזה שהשביעם, וצריך להבין מה שייך זה לזה. ועוד צריך להבין למה כפל לומר שפקד יפקד

מן המעין

להיות רב יותר משאר בני השבטים שהרי כבר אמרו בגמרא שתשעים ותשע מתים מעין הרע ואחד מת בדרך ארץ, ובני יוסף שלא שלטה בהם עין הרע היו צריכים לחיות יתר משאר השבטים? ולכאורה יש לתמוה דמנין להם להתוספות שמספרם של בני יוסף לא היה רב יותר משאר השבטים?

בספר "פניני קדם" מתרץ שהרי מספרם של בני מנשה ואפרים גם יחד עמד על שנים ושבעים אלף ושבע מאות - לעומת שבט יהודה, כמשל, שהיה מספרו ארבעה ושבעים אלף ושש מאות. יתר על בני מנשה ואפרים גם יחד. ואם נאמר שבני יוסף חיו הרבה יותר משאר השבטים, היה להם להיות יותר משאר השבטים במנין. ומכאן שמספרם של בני יוסף לא היה רב יותר משאר השבטים. ולפיכך תירצו בעלי התוספות שמתו בדרך ארץ יותר משאר השבטים.

אור הזוהר

ויקרב ימי ישראל למוות (מז. כט)

אמר רבי יוסי: ויקרב יום ישראל לא כתוב, אלא 'ימי'. וכי בכמה ימים מת האדם? והרי בשעה אחת וברגע אחד הוא מת ויוצא מן העולם! אלא כך למדנו; כשהקב"ה רוצה להשיב אליו את רוח האדם, כל אותם הימים שחי האדם בעולם הזה - נפקדים לפניו ונכנסים בחשבון. מת האדם והקב"ה משיב את רוחו אליו. אשרי חלקו של אותו אדם שימיו מתקרבין אל המלך בלי בושה, שלא נדחה יום אחד מהם לחוץ ע"י שנמצא שביום ההוא עשה עבירה. ולפיכך כתוב בצדיקים 'קריבה', לפי שימיו מתקרבין לפני המלך בלי בושה. אוי להם לרשעים שאין כתוב בהם קריבה, כי איך יקרבו לפני המלך, והרי כל ימיו היו בחטאים. (פרשת ויחי דף רכא.)

"וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה". (מז. ח)

הקשה רבינו חיים בן עטר זיע"א, והלא משך שבע עשרה שנה היו יושבים בני יוסף אצל יעקב ללמוד תורה מפיו, ואם כן היאך שואל יעקב: מי אלה? וכבר דרשו חז"ל, שיעקב ראה בהם ראיה שכלית שעתיד לצאת מהם רשעים, וזה דרך דרש. ואפשר, כותב הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א, בספרו "אור החיים". שבכך התכוין יעקב לעורר את אהבת האב על הבן קודם שיברכם, כדי שתהיה הברכה בתגבורת האהבה והחיבה. ומשום כך שאל יעקב: "מי אלה?" כדי שישמע מפיו של בנו החביב אצלו: "בני הם". ואז יהמו מעיו עליהם בבחינת: "מדי דברי בו זכור אזכרנו על כן יהמו מעי לו רחם ארחמנו".

"ועשית עבדתי חסד ואמת". (מז. כט)

מהו לשון "חסד ואמת", והרי במהותם הרי הם שני ענינים הנוגדים זה את זה? "חסד" - מורה הוא על דבר שנעשה לפנינו משורת הדין, ואילו "אמת" - הריהו מורה על דבר שהוא מעיקר הדין? אכן, כותב רבי שלמה גאנצפריד זצ"ל בספרו "אפריון", בתחילה ביקש יעקב מיוסף שישבע לו על כך שלא יקברו במצרים, ובקשת השבועה היתה בגדר של "חסד", ולאחר מכן שכבר נשבע לו יוסף על כך - יהיה מוכרח לקיים את שבועתו בתורת "אמת". והרי "חסד ואמת" משמשים כאחד.

"ועיני ישראל כבדו מזוקן". (מז. י)

האם עובדה זו שענינו של יעקב כבדו ולא יכל לראות לעת זקנותו - מצויינת לשבח, כמעלה או כחיסרון?!
הריטב"א בחידושו למסכת יומא (דף כח.) מעיר ומבהיר:
"חס ושלום שמשום רוב ימים כבדו עיניו ולא יכלו לראות, שהרי כתיב 'וקוי ה' יחליפו כח'. אלא אדרבא, מרוב רגילות בשיבה ותושיה - שמתשת כוחו של אדם, כבדו עיניהם ולא יכלו לראות, ובשבחם דיבר הכתוב ולא בגנותם...
"בן פורת יוסף בן פורת עלי עין". (מט. כב.)
רבותינו בעלי התוספות הקשו בגמרא (בבא מציעא קז.) שהרי אמרו חז"ל שבבני יוסף לא שלט עין הרע. ואם כן, מספרם של בני יוסף היה צריך

בדרך אבות

והאר פניך

ממעשיהם של צדיקים

שתי דרשות ידועות הן מוחז"ל, אודות המעלה המיוחדת של הארת פנים וחיוך לכל יהודי ויהודי, שנדרשו מהפסוק בפרשתינו: "ולבן שיניים מחלב" (מ"ט. י"ב)

בגמרא מסכת כתובות (דף קיא:) אמרו: גדול המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב שנאמר "ולבן שיניים מחלב" - אל תקרי "ולבן שיניים" אלא "ולבון שיניים" עוד דרשו חז"ל (תנחומא ישן. בראשית): "ולבן שיניים מחלב" - כשהוא צוחק שיניו נראין, כלומר גם טוב לו לאורח הפנים היפות שהאכסנאי עושה לו, מחלב שהוא נותן לו, לפי שהאורח בוש, וירא הוא לאכול כשמראין לו פנים זועפות על רבינו החזון איש מסופר שהוא היה בעל ייסורים נוראים, ובכל זאת היה מקבל כל אחד בהאררת פנים, וכמו שאמרו בגמרא מסכת כתובות (כתובות קיא:): "ולבן שיניים מחלב" - טוב המלבין שיניים לחברו ממשקהו חלב". וכפי שהוא עצמו העיר בכתביו "יש לפעמים שע"י מילה טובה משתנה כל היום כולו לטובה".

מקרב ומקשיב

כל מי שנכנס לביתו של הגאון מטשעבין - רבי דב בעריש ויידנפלד זצ"ל, היה מתקבל על ידו בסבר פנים יפות. הוא היה מקרבו בחביבות ומקשיב בסבלנות רבה ובהאררת פנים לכל משאלותיו, אף אם הם חרגו מהמקובל. אחד מאורחיו הקבועים של הרב מטשעבין, היה יהודי שהיה מתענג להיכנס למעונו מפעם לפעם, והיה נהנה מטוב לבו ומידו הרחבה של הרב. הוא היה משמיע "כגמולו" במשך שעה ארוכה דרושים משלו, ורבי דב בעריש מקשיב בשקט מבלי להפסיק אותו. כאשר נשאל הגאון מטשעבין מדוע אינו מפסיקו, והרי בכך הוא מונע מעצמו בזבוז זמן יקר! השיב להם

הרב ואמר: וכי זו אינה גמילות חסדים שנצטוונו עליה לקבל כל יהודי בסבר פנים יפות ולהקשיב לו בסבלנות רבה ובהאררת פנים!?

בכזו חביבות

הגאון רבי יצחק מאיר בן מנחם זצ"ל (חתן הגרא"ז מלצר זצ"ל) הלך פעם ברחובה של עיר, יחד עם הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל. בדרכם פגשו באלמנתו של תלמיד חכם ידוע שהלכה עם אברך מבני המשפחה. התעניין רבי יצחק מאיר למעשיה ולשלום כל אחד מילדיה, ולאחר מכן החל לשאול את אותו אברך לשלומו ולשלום בני משפחתו עד לפרטי פרטים, והכל בנעימות ובהאררת פנים.

לאחר שנפרדו מהם לשלום, שאל רבי יצחק מאיר את רבי שלום שבדרון "תגיד לי בבקשה, מיהו זה האברך הצעיר הזה?" רבי שלום נדהם מהנהגתו של רבו, רבי יצחק מאיר, ותמה בפניו:

כיצד זה שוחחת עם האברך אשר מעולם לא הכרת, בכזו שמחה וידידות, משל כאילו אתה מכירו זה זמן רב?

דבר זה, כפי המסופר בספר "בדרך עץ החיים" - השיב לו רבי יצחק מאיר - למדתי אצל חותני הגדול רבי איסר זלמן מלצר, לקיים את שנינו באבות "והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות".

בספר "תפארת רפאל", מובא מעשה מופלא שסיפר אחד מנכדיו של הגה"צ רבי רפאל לוי זצ"ל: פעם ישבתי עמו בשעת לילה מאוחרת היה זה באחד מימי חול המועד והבית היה מוצף כל היום במבקרים רבים.

כמובן שכל זה התיש אותו מאוד, אך קיבל כל אחד בסבלנות מופלאה ובהאררת פנים מיוחדת. בשעה זו שישבתי עמו, כבר היה נראה עייף מאוד ועמדתי להפרד מעליו.

והנה לפתע הופיע בפתח, אחד מתלמידיו, שמצא משום-מה לנכון לבקרו דוקא בשעה זו. עמדתי מהצד ולא האמנתי למראה עיני. רבי רפאל כמו לבש צורה אחרת. והחל מקבלו ומכניסו בכזו קבלת פנים והאררת פנים מופלאים, כשהוא נותן לו את ההרגשה כאילו רק לו המתין וציפה... את כל זאת עשה בטבעיות מיוחדת, כשרק אני שראיתי קודם לכן, יכולתי להבחין ב"עבודה" הגדולה הטמונה כאן, אשר נחרטה עמוק עמוק בלבי.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

השבת אבידה בזכות

בספר שמואל מסופר על האתונות שאבדו לקיש, אביו של שאול המלך. וכך אמר קיש לשאול בנו; קח עמך אחד מהנערים ולך חפש את האתונות שאבדו. ויאמר שאול אל קיש אביו; הנה נמצא איתי רביע שקל, אתן אותו לאיש הא-להים ויאמר לנו את הדרך בה נלך לחפש אחר האבידה. רואים אנו מכאן, כי בימים עברו לא היו מגישים תלונה למשטרה בגלל אבידה שנאבדה, אלא היו נותנים צדקה לצדיק. כך הם פני הדברים אצל צדיקים; נודרים לזכותם, ואז השם יתברך עוזר ומסייע בכל. יעיד על כך הסיפור הבא (מתוך הספר שנות חיים):

רבי יעקב אודיס חיתן את בנו. ביום החופה הוא העניק לבנו החתן מתנה; שרשרת זהב כעין צמיד ליד,

עליה חרוט שם החתן. החתן שמח מאד עם המתנה, אך עוד באותו יום, אבד לו הצמיד במקום מסוים. הוא חזר לביתו עצוב וחפוי ראש, שכן הדבר קרה לו ביום חופתו, זמן קצר לאחר שקיבל את המתנה. החתן לא

גילה לאביו את אשר קרה לו, אלא הלך להגיש תלונה למשטרה. בד בבד, הוא נדר סכום כסף גדול לזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, אם ימצא את הצמיד שקיבל. וראה זה פלא. למחרת החתונה חזר החתן לאותו מקום בו איבד אתמול את הצמיד, ומצא אותו מושלך בדיוק באותו מקום בו איבד אותו. כשהבחין בכך בעל המקום הוא אמר לו;

אינני מבין זאת. ארבעה פעמים ניקינו כבר את המקום הזה במשך היום שחלף, אספנו את כל האשפה, ואת הצמיד הזה עינינו לא ראו...

חסרים לנו בארכיון מס' עלונים ישנים

תש"ס - 31 תשס"א - 82,72,62,52, תשס"ה - 162,452,352

מי שיש ברשותו את העלונים הנ"ל נא ליצור איתנו קשר

בט"ל או במייל אנו נצלם ונחזיר תודה!